

70 29
телство на българите. Та когато се спусне по Романия надолу, да завземе Филипопол, Адрианопол, а после и града на Константина, да бъде уверен, че никой няма да му попречи с някое нечакано нападение. А за да бъде по-крепко това приятелство, най-добре беше да се закрепят с някой брачен съюз.

Сините води на езерото отразяваха ясното южно небе, високите трепетлики, вилите на архонтите и патрициите, разпилени край бреговете, в подножието на хълмистите възвишения. Кир Тодор Ангел Дука Комнен^у отправи взор към полуразрушената Самуилова крепост и си спомни, че е крайно време да я укрепи отново и да си направи в нея трайно жилище срещу студеното държание и мълчаливата неприязън на българското местно население.

Той поглади късата брада, която обръжаваше цялото му лице, присви дълбоките си тъмни очи, със женствено извити клепки и каза:

— И тъй, ти ще отидеш при братовчеда си и ще се помъчиш да узнаеш дали ще бъде склонен да ми даде за Мануила по-голямата си дъщеря от покойната Анисия. Макар и да не беше венчан за нея, ние няма да придиряме изтънко и ще отдадем на момата царски почести...
— Той хитро се усмихна и добави — в същност и твоята първа съпруга не беше законна дъщеря на император Анри.

Слав се навъси. Споменът за Изабел все още го гореше като жива рана. Той се огледа наоколо. Жена му и сестра й, новата императрица на Тесалоника, весело и оживено бърбреха, без да се^с услужват в разговора им, за интригите, които се носеха около латинския двор.

Роберт се бе сгодил за Евдокия, дъщерята на покойния Ласкарис, ала свадбата се отлагаше от ден за ден, без да има някаква надежда че някога ще се състои. Лекомисленият фръзец винаги изнамираше нови предлози за осуетяването на тая женидба. Ту казал, че щом сестра